Kapitein

RICARDO

Vertelt een avontuur in de wildernis.

548

DE GOD MET DE HONDERD WONDEN

WEKELIJKSE

6fr

UITGAVE

SERIE EXCELSIOR

D. ROEGIEST

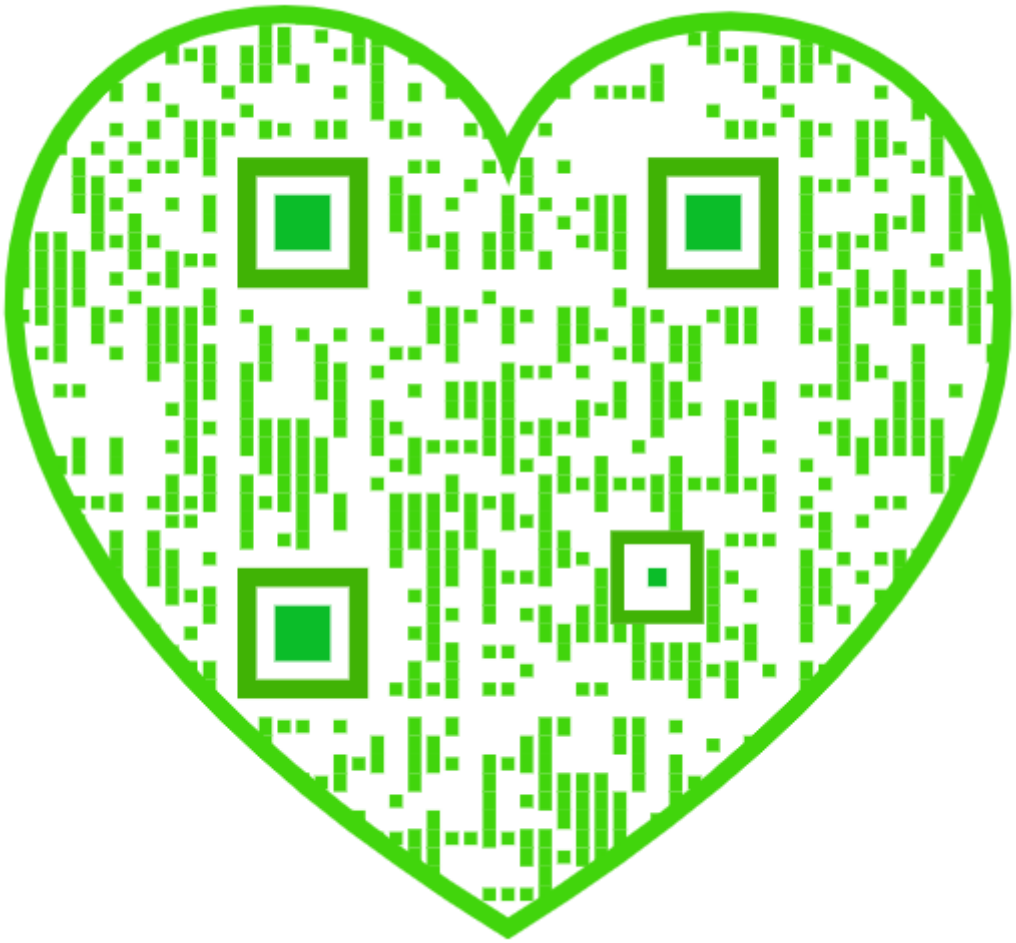

De God met de honderd wonden

I

DE OVERBLIJFSELS VAN EEN NATIE

Sir John Marlow hief de arm op en riep :

— Halt !...

De dragers zetten hun pakken en kisten neer. De negers gingen op de grond zitten.

— Zullen wij hier kamperen, vader ? vroeg Ann, de lieve dochter van sir John.

— Neen, my girl, het is pas middag, wij gaan wat eten. Wij zullen hier een uur rusten, vrienden. Dat men de voorraad brengt.

De negers togen onmiddellijk aan het werk om de bevelen van de leider van de zending uit te voeren.

Sir John Marlow was een geleerde in de voorgeschiedenis. Hij had bijzonder die streek van Centraal Afrika bestudeerd

Alle rechten van reproductie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

en was overtuigd van het bestaan, ten noorden van het Edouard Meer, van overblijfsels van een verdwenen natie, maar die een beschaving zou gekend hebben, veel meer ontwikkeld dan die der andere stammen uit het noorden van Kivu.

De zending bestond uit sir John, uit Ann, zijn dochter, uit Bill Rallew, een jonge geleerde en helper van sir John, en eindelijk uit dokter Bruce Silver.

Tot op die dag was er een uitstekende verstandhouding geweest tussen de leden van de zending, vooral tussen Bill en Ann, wat de oude geleerde goedkeurde want hij wenste, in het diepste van zijn hart, een huwelijk tussen zijn dochter en de jonge Bill.

De leden van de zending hadden dus alle redenen om voldaan te zijn, des te meer daar de dragers trouw en stevig waren, wat van groot belang was in de Afrikaanse wildernis met haar talrijke gevaren.

Weldra hadden de blanken en de negers zich in twee groepen vergaderd en aten.

Sir John glimlachte tot Ann :

— Dus jij dacht dat wij hier gingen kamperen ? Je bent moe, niet ? Ik heb jou nochtans verwittigd, voor ons vertrek, dat het nu juist geen aangename wandeling zou zijn.

— Het is waar dat ik mij vandaag moe voel, antwoordde het jonge meisje, maar morgen gaat het beter. Wees ervan overtuigd dat ik het zal uithouden.

— Wanneer denkt u de streek te bereiken die u wilt doorzoeken, Sir John ? vroeg Bill, de jonge geleerde.

— Maar wij zijn er al, antwoordde sir John. Ik heb vanmorgen de kaart bestudeerd die ik bezit. Wij mogen er ons op elk ogenblik aan verwachten de overblijfsels te ontdekken van de oeroude beschaving die ik hier ben komen zoeken.

— In afwachting zien wij alleen maar de wildernis rondom ons, grommelde dokter Bruce Silver.

— Heeft u er spijt van dat u gekomen is ? vroeg Ann.

De geneesheer keek het jonge meisje lang aan en sprak :

— Misschien, Miss.

— Het is nu te laat om op uw stappen terug te keren, Dokter. Komaan, begeven wij ons op weg, zei sir John.

En de afmattende tocht werd urenlang voortgezet.

Tegen de avond gaf sir John het sein om halt te houden in een laar, waar een klein beekje vloeide.

— Ziehier, schijnt het mij, een geschikte plaats om te kamperen, zei hij. Slaan wij onze tenten op.

Hij gaf bevelen aan zijn zwarte dragers. De negers sloegen de tenten voor de blanken op. Vervolgens vergaderden zij in een kring rond een vuur en begonnen zacht te zingen.

Sir John en Bill Rallew bestudeerden de kaart van de streek. Ann had zich wat van het kamp verwijderd en bewonderde een bijzonder mooie bloem, met heerlijke parfum. Dokter Silver stapte naar haar toe. Het jonge meisje zei :

— Kijk hoe mooi deze bloem is, Dokter !

— Voor mij, Miss, is u de mooiste bloem onder al de bloemen ter wereld. Zal u dan geen medelijden met mij hebben ? U weet dat ik u liefheb...

Ann scheen verveeld. Ze antwoordde eindelijk :

— Ik heb u reeds gezegd, Dokter, dat ik u als een goede kameraad beschouw, maar dat u nooit meer dan een vriend voor mij zult kunnen zijn.

— Houdt u dan niet van mij, Ann ?

— Neen !

Het gelaat van de geneesheer vertrok. Hij keek naar het kamp en zijn blik vestigde zich op de jonge Bill. Hij zei :

— Ik heb begrepen, Ann.

Plots kwam een der dragers terug naar het kamp gelopen en riep enkele woorden tot sir John. Deze stond recht :

— Mijn God ! De drager zegt dat hij de overblijfsels van een stenen hut ontdekt heeft... Volgen wij hem.

De zwarte bracht hen achter een dichte struik en toonde hen de overblijfsels van een muur.

— Wij zijn wel op het goede spoor ! jubelde de oude geleerde. Ziehier de eerste overblijfsels van de natie die in deze streek geleefd heeft, misschien honderden eeuwen geleden...

II

EEN ANGSTIGE NACHT

Alleen Ann en de jonge Bill waren nog op in het kamp. Beide jongelui zaten bij het beekje. Ze hadden mekaar hun liefde verklaard en hadden mekaar beloften gedaan.

Ann had aan Bill verteld dat de geneesheer haar meer dan eens lastig gevallen had. De jongeman had onmiddellijk een verklaring aan de dokter willen gaan vragen, maar Ann had hem verzocht het niet te doen.

Nu maakten beide verliefden zich klaar om mekaar goedenacht te wensen.

— Ik ben zo gelukkig, Ann, murmelde Bill.

— Niet zozeer als ik, Bill, antwoordde het jonge meisje.

— Goedenacht, Ann.

— Goedenacht, Bill. Nochtans weet ik niet of ik zal kunnen slapen. Ik voel een vreemde angst over mij. Ik ben bang !

— Vrees niet, vermits ik nu meer dan ooit over u zal waken. Slaap maar gerust, lieveling.

Bill en Ann trokken zich onder hun respectievelijke tenten terug. Maar, zoals het meisje het gezegd had, was zij de prooi van een onverklaarbare angst. Ze kon niet slapen en luisterde bevend naar de duizend geruchten van die geheimzinnige nacht in het diepste van het oerwoud. Op zeker ogenblik scheen het haar dat vreemde wezens rondom het kamp slopen. Andere malen schrok ze hevig bij het verre gebrul van een nachtelijk roofdier.

Ann keerde zich maar steeds om, op haar kampbed. Ze hield het niet meer uit en kwam uit de tent. Ze keek naar de plek waar het kampvuur van de dragers nog maar eventjes brandde. Ze keek in de duisternis.

— Zo ! Waar zijn de dragers ? murmelde ze.

Het jonge meisje waagde het zich van de tent wat te verwijderen. Plots bleef ze pal staan en haar ogen drukten afschuw uit. Daar voor haar, op de rug uitgestrekt, met de ogen

en de mond wijd open, met een pijl diep in de borst, lag het lijk van een der dragers.

Ann slaakte een schrille kreet.

Onmiddellijk kwamen sir John, Bill en dokter Silver uit hun tenten gesprongen, met de wapens in de hand.

— Ann ! riep de vader.

— Vader !... O, mijn God !

Ze zagen haar bij het vuur van de dragers staan. Ze liepen naar haar toe. Met bevende hand toonde Ann hun het lijk.

De dokter boog naar de neger.

— Hij is sinds een uur of twee dood.

— De anderen zijn verdwenen, gromde sir John.

— Hell and devil ! vloekte Bill. Ze hebben onze bagages en onze voorraad meegenomen ! Wij moeten achter hen aan rennen en ze terug naar het kamp brengen, met een paar stevige schoppen op hun achterwerk, damned !

— Onnodig te trachten hen in te halen. Waarschijnlijk bevinden wij ons op het gebied van de ene of de andere wilde stam. Ze hebben een der dragers gedood en de anderen, door angst gedreven, zijn gevlucht. Maar het zijn lafaarden en dieven ! Gelukkig hebben wij onze wapens en enkele beschuiten.

— Wat zult u nu doen ? vroeg dokter Silver.

— Onze tocht voortzetten, natuurlijk. Ik ga het niet opgeven, nu wij het doel gaan bereiken, sprak sir John.

— Wij lopen het gevaar er de huid bij in te schieten.

— U is vrij terug te keren, Dokter, zei sir John terwijl hij zijn schouders optrok.

— Ik sprak niet voor mij, Sir John, maar voor uw dochter.

— U is wel vriendelijk, Dokter, glimlachte Ann, maar vader heeft gelijk. Het zou dom zijn op onze stappen terug te keren.

— Ik ben trots een zo moedige dochter als jij te hebben, kind, zei de vader met voldoening. Wel, begeven wij ons op weg. Wij nemen slechts het hoognodige mee.

Ze zetten hun tocht voort, na wat beschuiten gebruikt te

hebben. Ze hadden alleen hun wapens en munities bij, evenals het weinige voedsel dat hen overbleef.

— Nu moeten wij weer in het oerwoud dringen, zei Sir John.

— De tocht zal er nog minder aangenaam zijn dan in dat hoge gras, grommelde de geneesheer.

— Inderdaad, zei Bill.

En ze vorderden zeer langzaam. Soms moesten ze zich een weg vrijmaken met de slingerplanten door te snijden die van uit de grote bomen hingen.

— Op de grond ! riep Bill plots.

Ze hoorden een gerucht in het dichte struikgewas en een werpspies vloog boven het hoofd van de jonge geleerde weg. De ijzeren punt van het wapen drong diep in de stam van een boom. De ontdekkingsreizigers hielden hun wapens klaar en luisterden, maar een grote stilte was terug in het oerwoud gekomen.

— Hell ! sakkerde Bill. Ik wil weten wat het is !

— Opgepast, Bill ! riep Ann.

De jonge geleerde stapte naar de struik waar ze het gerucht gehoord hadden, op het ogenblik dat de werpspies naar hen gegooid was geworden. Hij duwde de struiken op zij en riep :

— Alles is in orde ! Deze lans was niet voor ons bestemd.

De anderen kwamen kijken. Bill toonde hen een touw, vastgemaakt aan een stevige stok. Dat touw liep om de stam van een jonge boom en dan dwars over het pad, dat de ontdekkingsreizigers volgden.

— Zien jullie dat ? Dit is een valstrik die de negers voor grof wild gebruiken. Dit touw was over het pad heen gespannen. Ik heb het met de voet geraakt en deed de valstrik zo werken. Ik ben het mooi ontsnapt. Maar gaan wij verder en passen wij wel op dat wij ons niet laten doorsteken door een van die verduivelde werpspiesen.

— Die valstrik is het zeker bewijs dat een wilde stam in de omgeving verblijft, zei dokter Silver.

— Ja, murmelde sir John. Het komt erop aan zeer voorzichtig te zijn.

Ze begaven zich terug op weg.

III

SILVERS AFSCHUWELIJKE DOOD

Ze waren nog op weg toen de tropische nacht plots inviel.

— Zo, het is nacht, zei dokter Silver. Wij kunnen niet verder.

— Integendeel, verzekerde sir John, wij moeten nog een uur ver stappen. Dan bereiken wij de zoom van dit vervloekte woud, waar het ongezond en gevaarlijk zou zijn de nacht door te brengen. Wij moeten kamperen op een plaats waar wij niet blootgesteld worden aan een aanval bij verrassing.

— Sir John heeft gelijk, gaf de jonge Bill Rallew toe.

— Ik zou niet graag de nacht in dit afschuwelijk woud doorbrengen, verzekerde Ann.

— Gaan wij dan verder, grommelde de geneesheer.

Sir John had zich niet vergist. Een uur later bereikten ze de zoom van het woud. De maan verlichtte het landschap. Het scheen hen dat ze voor een grote, dorre en verlaten vlakte stonden. De grond was er rotsachtig.

— Wel, zei sir John, kamperen wij daar, tegen die rots. Een nacht rusten zal ons goed doen.

Ze strekten zich op de grond uit en dekten zich met de dekens die ze meegenomen hadden, want de tropische nachten zijn soms koel.

Wanneer sir John, Ann en de dokter wakker werden, zagen ze Bill Rallew die naar het kamp terugkwam. Hij zei:

— Ik ben al een uur op. Ik heb een kleine verkenning in de omgeving gedaan. Wij bevinden ons voor een soort woestenij, maar die is niet zeer uitgestrekt. Van hier kan men het oerwoud aan de andere kant zien. Doch, wij kunnen niet recht voor ons uitgaan. Op twintig meter van hier wordt de

weg versperd door een afgrond, waarvan men de bodem niet zien kan.

— O.K., zei sir John. Dat alles stemt overeen met de inlichtingen die ik ingewonnen heb en ook met de landkaart die ik bezit. Het is achter deze woestenij dat de onbekende en sinds eeuwen verdwenen natie moet geleefd hebben. Eten wij wat. Wij zullen kijken of wij ons kunnen verfrissen aan de eerste bron die wij ontmoeten.

Ze aten een paar beschuiten. Terwijl de mannen de dekens weer opplooiden, had Ann zich van het kamp verwijderd, in de richting van een afgrond. Plots slaakte het meisje een grote kreet van angst. Een reusachtige leeuw was van een rots gesprongen en keek naar Ann, terwijl hij een woedend gebrul liet horen.

Sir John stiet een kreet van wanhoop uit, maar dokter Silver greep zijn geweer en rende naar het roofdier. Silver richtte zich tussen de leeuw en Ann op. Hij schouderde zijn geweer en drukte af. Maar het wapen bleef haperen. Ann liet een waar gehuil horen en verborg zich het gelaat in de handen. Het roofdier was op de dokter gesprongen, die zijn gelaat met zijn arm beschermde. De man en het beest verdwenen in de afgrond. Men hoorde nog het angstig gehuil van de dokter en dan viel een doodse stilte over de streek. Ontsteld hielden sir John en Bill de blik gericht in de afgrond, in dewelke de leeuw en de dokter verdwenen waren.

— Mijn God ! Arme Silver ! snikte Ann.

Eindelijk konden sir John en Bill weer spreken.

— De ongelukkige, grommelde Rallew. Het is afschuwelijk!

— Ja, stamelde de geleerde. Hij is dood omdat hij mijn dochter heeft willen redden. Dat zal ik nooit vergeten.

Ze bogen naar de afgrond. Het was een enorme kloof die schuin van de grond vertrok en waarvan men de bodem niet zien kon.

— Ik zal me daarin neerlaten, stelde Bill Rallew voor.

— Wij moeten niet hopen Silver levend terug te vinden, zei sir John. Kijk ! Silver heeft een val van dertig meter gedaan, alvorens de bocht van de kloof te bereiken. Geen enkel

menselijk wezen zou aan zulke schok weerstaan. Neen, wij moeten niet hopen. Silver is dood ! God hebbe zijn ziel !

De drie overlevenden van de zending vervolgden droevig hun weg. En lang nog dachten ze huiverend en met medelijden aan de afschuwelijke dood van dokter Silver...

IV

DOKTER SILVERS LOT

Silver zag zich verloren toen de leeuw op hem sprong en wanneer hij zijn scherpe klauwen in zijn schouder voelde dringen. Hij rolde op de grond, met het beest, en voelde zich dan in het ijle gestort, met het roofdier.

Silver kreeg een verschrikkelijke schok, gevolgd door een andere al even geweldig. Hij verloor het bewustzijn.

Wanneer hij weer bijkwam, keek de dokter verbaasd om zich heen. Hij voelde een onuitstaanbare pijn aan zijn schouders en aan zijn gelaat. Hij bevond zich in een volkomen duisternis. Hij richtte zich moeizaam op en tastte in zijn zakken. Hij haalde zijn zaklamp te voorschijn :

— Ik hoop dat ze nog werkt.

Hij maakte licht en onmiddellijk viel zijn blik op de leeuw, die verschrikkelijk gewond was over heel zijn lijf. Het roofdier was dood.

Silver richtte de lichtstraal naar boven. Hij murmelde :

— Ik begrijp. Door een wonderbaar toeval was het telkens de leeuw, die mij in zijn klauwen hield, die de slagen kreeg wanneer wij tegen de schuine wanden van deze afgrond botsten. Maar hoe kom ik hier uit ?

Hij richtte de lichtstraal van zijn lamp om zich heen. Hij slaakte een kreet van vreugde wanneer hij een soort gaanderij zag.

— Proberen wij het langs daar.

Hij begaf zich in de gaanderij, die hem in een andere reusachtige gang bracht, waar middenin een rivier stroomde.

— Deze rivier zal mij naar de openlucht brengen. Volgen wij haar stroomopwaarts.

Hij begaf zich op weg. Hij had naar zijn horloge gekeken. Hij stapte sinds twee uren, wanneer hij op een plaats kwam waar de rivier door een reusachtige spelonk stroomde. En dan huiverde hij, toen hij talrijke geraamten op de grond zag liggen.

— Wat is dat ?... Zijn die ongelukkigen hier gestorven omdat er geen uitweg aan deze grotten zijn ?

Hij ging de vorm van de schedels bekijken :

— Dit zijn de overblijfsels van negers. Gaan wij verder.

Hij begaf zich weer op weg. Na een ander uur, slaakte hij een waar gebrul van vreugde. Ginds zag hij duidelijk het daglicht. Hij versnelde de stap en kwam weldra uit een grot.

Hij bleef staan, verblind door het licht van de zon. Dan, wanneer zijn ogen het daglicht weer gewend waren, keek hij om zich heen. Hij stond voor een grote vlakte, die langs alle zijden door hoge bergen omringd was. Maar wat hem vooral intrigeerde, was een stad die hij in de verte ontwaarde.

— Hein ?... Een stad !... Yes, damned, het zijn wel stenen huizen ! Huizen ?... No, men zou zeggen torens met koepels.

Hij dacht aan het doel van de zending van sir John :

— De inlichtingen die sir John ingewonnen heeft, zijn dus juist. Niet alleen woonde een beschaafde volksstam hier, maar die bestaat nog.

Dan dacht hij aan zijn verwondingen.

— Verzorgen wij die wonden. Gelukkig draag ik mijn instrumententas op de rug.

Hij maakte de riemen los die zijn instrumententas van geneesheer op de rug gebonden hielden. Hij maakte de tas open. In het deksel was een spiegel aangebracht. Silver kon nu zijn gelaat bekijken en hij slaakte een kreet van afschuw. Zijn gezicht was doorploegd met diepe verwondingen, waarschijnlijk door de klauwen van de leeuw veroorzaakt.

— Mijn God ! Geschonden !... Mijn gelaat is geschonden !

En het was met bittere spijt dat hij aan Ann Marlow dacht. Nu moest hij wel alle hoop opgeven. Ann zou er nooit in toe-

stemmen een man met geschonden gelaat te huwen. Welk jong meisje zou bereid zijn de echtgenote van een monster te worden ?...

Silver gevoelde er eerst een diepe droefheid door, maar dan werd dit gevoel overstelpt door een verschrikkelijke wrok.

— Ann en die Bill zullen gelukkig zijn, terwijl ik...

En stilaan kwam er een dodelijke haat in zijn hart. Ja, de ellendeling gevoelde haat tegenover diegenen die nog konden gelukkig zijn, vooral haat tegenover Bill en sir John.

— Ann heeft mij verstoten dan wanneer ik een normaal man was. Nu ik een monster geworden ben, houd ik er meer dan ooit aan haar tot vrouw te krijgen. Ik zal haar wel in mijn macht weten te krijgen en haar verplichten met mij te trouwen. Ik zal haar ook verplichten met mij in deze wildernis te leven, in dewelke ik mijn afschuwelijke gelaat verbergen zal. Ann zal nooit meer een blanke zien en misschien zal zij dan vergeten dat ik afschuwelijk lelijk ben en mij dan kunnen liefhebben.

Hij waste zijn verwondingen en ontsmette ze. Op de ergste lei hij een verband. Dan begaf hij zich terug op weg. Maar nauwelijks had hij een tiental stappen gedaan, of hij zag zich plots omringd door een bende negers die hem met hun werpspiesen bedreigden. Silver had geen wapens meer. Hij stelde vast dat de zwarten hem met vrees bekeken. Een onder hen richtte zich tot Silver, die verscheidene Afrikaanse dialecten machtig was. Hij begreep dan ook wat de zwarte zei :

— De blanke man moet ons volgen, bij onze Koning.

Silver richtte zijn gestalte op en antwoordde :

— Wie zegt jou dat ik een blanke man ben ? Ik ben een god en kom uit het rijk der duisternis !

De zwarten keken naar hem en deinsden achteruit. Maar op dat ogenblik baande een ouderling zich een weg door de rangen der krijgers. Hij had gehoord wat Silver zei. De oude gromde :

— Ik ben Amunda, de machtige tovenaar van de stam der Amongoras. Jij beweert een god te zijn ? Kan jij dat bewijzen?

— Ik zal het bewijzen.

— Volg die krijgers in dat geval, antwoordde de tovenaar.

De negers omringden Silver, maar hielden zich toch op afstand. Ze waren zichtbaar ten prooi aan een intense vrees...

V

DE GOD HEEFT DE DOOD OVERWONNEN

Ze naderden weldra de vreemde stad die Silver van uit de verte gezien had. Wat hij voor torens aanzien had, waren reusachtige gebouwen uit steen opgetrokken, maar die de vorm hadden van negerhutten.

De krijgers en de tovenaar brachten de gevangene naar de grootste der stenen hutten, die in het midden van de stad stond. Voor die hut zaten een tiental jonge vrouwen geknield en ze zongen vreemde droevige liederen.

— Wat doen die vrouwen? Waarom zingen zij? vroeg Silver aan de tovenaar.

— Miamba, de dochter van de koning, gaat sterven!

— Waarom gaat Miamba sterven?

— De dochter van de koning heeft het verterend vuur in de buik. Die vrouwen zingen omdat men het gehuil van pijn van Miamba niet zou horen. Bewijs dat jij een god bent, dat jij machtiger dan de dood bent.

— Breng mij bij Miamba.

De tovenaar en de krijgers die Silver nog steeds omringden, leidden hem in de grote hut binnen. Daar zag de geneesheer een jong meisje dat van de pijn kronkelde op een bed, gemaakt uit dierenhuiden. Grote schalen stonden naast haar. Die werden gebruikt om het braaksel van de zieke op te vangen. Silver merkte onmiddellijk dat ze koorts had. Wanneer ze van de pijn huilde drukte ze beide handen op haar buik.

Bij de zieke zaten de koning en zijn drie vrouwen. Wanhopend keken ze naar het jonge meisje. De vorst hief het hoofd op wanneer de krijgers met hun gevangene binnenkwamen. De tovenaar riep:

— Deze blanke beweert dat hij een god is !

Silver dacht :

— Geen twijfel mogelijk. Dit meisje lijdt aan blindedarmontsteking. Ik ga haar opereren en zo ik erin geluk haar te redden, zullen die zwarten mij als een god aanbidden. Ik zal als meester over deze streek heersen...

De koning keek nieuwsgierig naar het geschonden gelaat van Silver en zei :

— Jij zegt dat jij een god bent ? Waarom genees jij dan de verwondingen van jouw gelaat niet ?

— Ik ben de god met de honderd wonden. Ik ben hierheen gekomen om het lijden en de dood uit jouw stam te verjagen, Koning. Ik zal jouw dachter aan de dood ontrukken en morgen zal mijn gelaat een wonde meer vertonen : die van jouw dochter.

— Niemand kan het verterend vuur genezen dat in de buik van Miamba knaagt.

— Geen sterveling, neen, maar wel een god. Ik ga de buik van Miamba opensnijden en het vuur en de dood eruit verjagen. Trekken jullie zich op afstand terug.

— Hij liegt ! Hij zal Miamba zekerder doden dan het verterend vuur het zou gedaan hebben ! kefte de tovenaar.

De koning aarzelde en zei dan :

— Ga je gang ! Bewijs mij dat jij een god bent. Als Miamba sterft, zal jij omkomen op de brandstapel. Mijn krijgers zullen dan jouw vlees eten.

— Trekt jullie op afstand terug en dat niemand verroert terwijl ik de dood verjaag. Dat men mij fris water brengt !

De koning riep een bevel en enkele zwarten liepen vier schalen water halen.

De dokter had zijn instrumententas geopend. Hij steriliseerde zijn operatiemessen en zijn spuitjes. Hij werkte met een bewonderenswaardige kalmte. Hij wist nochtans dat zijn leven afhing van het goed lukken van de operatie, die hij op Miamba, de dochter van de koning, wilde toepassen.

Wanneer alles klaar was, naderde hij de zieke. Eerst had

hij een spuitje met een verdovingsmiddel gevuld. Het jonge meisje keek angstig naar hem. Silver zei :

— Wees niet bang voor de god met de honderd wonden, Miamba. Ik ga jou genezen.

Hij stak de naald in een ader van de voorarm en spoot het spuitje leeg. Onmiddellijk viel Miamba achterover op de rug.

— Hij heeft Miamba gedood ! kefte de tovenaar.

Silver riep :

— Stilte ! Ik heb de pijn uit het lichaam van Miamba verjaagd. Ze zal zelfs niet voelen dat ik haar de buik opensnijd !

— Laat hem doen ! gromde de koning.

De koning en de andere negers zagen met angst het operatiemes in het vlees van Miamba dringen. Weldra konden zij de ingewanden van het jonge meisje zien. Silver sneed het appendix weg. Het was gezwollen en ontstoken. Hij gromde:

— Het was tijd ! Het appendix ging springen. Dat zou een buikvliesontsteking geworden zijn.

Silver werkte met grote handigheid. Hij naaide de wonde weer dicht en lei er een antiseptisch verband op. Vervolgens spoot hij de zieke penniciline in.

Kreten van verbazing weerklonken, wanneer Miamba verroerde en weer bijkwam.

Silver toonde het appendix aan de koning en zei :

— Ziehier wat het verterend vuur bevat. Miamba zal nog drie dagen pijn hebben. Daarna zal zij genezen zijn.

Drie dagen en drie nachten waakte Silver bij de jonge zieke. Na die tijd was zij buiten gevaar en hij deed haar in de grote hut enkele stappen doen. Tien dagen later was Miamba helemaal genezen en te been.

De leden van de stam waren er nu van overtuigd dat Silver werkelijk een god was, onder hen gekomen om hun lichamelijke ellende te verlichten. De geneesheer sterkte nog dat geloof door pijnloos tanden te trekken en ontstoken verwondingen te genezen.

De inboorlingen aanbaden Silver als een goddelijk wezen.

De koning had hem gezegd :

— Jij bent de meester, o God !

Wanneer Miamba helemaal genezen was, liet de koning drie jonge meisjes opofferen om de god met de honderd wonden te danken. Silver wilde zich eerst tegen dat afschuwelijke verzetten, maar dan dacht hij eraan dat hij zich even wreed als die primitieve schepsels moest tonen, indien hij hun god wilde blijven. Hij woonde dan ook met afkeer de ritus van de opoffering bij, tijdens dewelke drie onschuldige meisjes met knotsen neergeslagen en daarna verslonden werden door de feestvierende leden van de stam. Silver moest zelfs van het vlees proeven...

VI

GEVANGEN

Sinds drie weken heerste Silver als een god over de stam der Amongoras, toen een krijger die op jacht geweest was, lopend terug naar de stam kwam. Hij kwam de god met de honderd wonden verwittigen dat twee blanke mannen en een vrouw de stad naderden.

Onmiddellijk dacht Silver aan sir John, Bill Rallew en Ann.

Hij beval :

— Dat men zich meester maakt van die vreemdelingen, maar het is volstrekt verboden hen te doden of zelfs te wonden.

Vijftig krijgers vertrokken.

Het waren wel sir John, zijn dochter en Bill, die naar de onbekende stad midden in de wildernis togen. Ze vermoedden niet welk verschrikkelijk gevaar hen bedreigde.

Ze hadden halt gehouden bij een bron, om wat te rusten.

Sir John sprak :

— Nu staan wij voor de enige bergpas die door deze reusachtige gordel van bergen schijnt te dringen. Ik heb als het voorgevoel dat wij achter die bergketen de sporen zullen terugvinden van een beschaving die misschien ouder is dan die der Egyptenaren.

— Ik hoop het, zei Bill Rallew. Ziedaar een vreemde streek.

Nergens ziet men enig teken van een menselijk leven. En nochtans heb ik als het gevoel dat wij bespied en sinds dagen gevolgd worden.

— Dat is maar een idee, glimlachte Ann.

Maar nauwelijks had ze gesproken, of een vijftigtal negers omringden hen plots en bedreigden hen met hun werpspiesen.

— Een raar idee, Ann ! grinnikte Bill, terwijl hij zijn wapen klaar hield.

De zwarten stapten naar hen toe. Vier wilden Ann grijpen. Bill schoot ze koelbloedig neer, sakkerend :

— Handen thuis, zwarte apen !...

Nu stapten al de negers vooruit en hun cirkel werd nauwer rondom de drie blanken. Sir John gebruikte insgelijks zijn wapens. Verscheidene zwarten vielen. Maar een grenzeloze verbazing maakte zich van onze helden meester. Geen enkele neger gebruikte zijn eigen wapen.

— The devil, grommelde Bill. Het schijnt dat ze ons levend willen vangen.

En opeens sprongen de negers vooruit, huilende als bezetenen. Enkele onder hun vielen nog onder de kogels van sir John en Bill, maar de overlevenden gelukten erin de mannen te ontwapenen en hen te grijpen, evenals het meisje.

De negers voerden hun gevangenen weg.

Plots belandden ze op een uitgestrekte vlakte.

— Mijn God ! Ziedaar de stad der Amongoras ! Ze bestaat werkelijk !... riep sir John.

— Ik had die stad graag in andere omstandigheden bezocht, grommelde Bill.

De gevangenen werden voor de koning gebracht. Deze vroeg :

— Wie zijn jullie en wat komen jullie op het gebied der Amongoras doen ?

— Waarom hebben jouw krijgers ons aangevallen ? Wij zijn geleerden en kwamen hier naar toe met vredelievende doeleinden. Wat wil jij van ons, koning ? vroeg sir John.

— De god met de honderd wonden zal over jullie lot beslissen.

De koning riep een bevel. Vier negers grepen Ann en namen haar mee. Bill wilde het meisje ter hulp rennen, maar tien punten van werpspiesen werden op zijn borst gericht.

Intussen brachten de zwarten het jonge meisje voor een man die in een witte grote hut zat. Ann slaakte een kreet van afschuw wanneer ze hem zag. De man, een blanke, had het gelaat afschuwelijk geschonden. De hut was omringd met lansen die in de grond geplant waren, met op elk een mensenhoofd.

— Wie ?... Wie is u ? stamelde ze angstig.

— Ik ben de god met de honderd wonden, antwoordde het afschuwelijk personage. Bekijk mij goed, Ann Marlow.

Ze keek bevend naar het geschonden gelaat en dan riep ze :

— Dokter Bruce Silver !... Wij zijn gered !

... ...

WELDRA !

Onze nieuwe reeks :

KANGOEROE

die u

FANTASTISCHE AVONTUREN

zal aanbieden, geïllustreerd met talrijke pentekeningen, onder een geplastifieerde omslag in kleuren.

* * *

Deze reeks van ware Fantastische Avonturen, zal een grote bijval genieten bij onze trouwe lezers.

* * *

Lees in volgende nummers van de « Ricardo » en van « Victor Vincent » de uitvoerige beschrijving van deze nieuwe prachtreeks !

— Ja, ik ben het. Ja, jij hebt niets te vrezen indien jij het voorstel aanneemt dat ik doen ga. Je weet, Ann, dat ik je liefheb. Wees mijn vrouw en jouw vader, evenals Rallew zullen vrij mogen heengaan. Jij zal hier bij mij in deze wildernis blijven leven, die ons rijk zal worden. Antwoordt nog niet. Kom, ik ga jou wat tonen.

Hij bracht haar tot op een natuurlijk platform en bleef bij de leuning staan.

— Kijk !...

Ann slaakte een gedempte kreet. Ginds, beneden, waren haar oude vader en Bill vastgeklonken met ketens aan een watermolen, die zij moesten doen werken door een reusachtig wiel te laten draaien. Enkele negers, gewapend met zwepen, volgden hen.

— Ellendeling ! riep Ann.

— Als jij weigert mijn vrouw te worden, zullen jouw vader en Rallew door uitputting aan het rad van de watermolen sterven. Doe nu jouw keuze. Hun leven is in jouw handen.

Ann werd gegrepen door een dodelijke angst. Ze wist dat ze zou sterven indien zij de vrouw van die monsterlijke kerel werd. Maar langs een andere kant, zo zij weigerde, betekende het de dood, de langzame en verschrikkelijke dood voor haar vader en ook voor Bill, die zij als haar verloofde beschouwde.

Ze zei eindelijk, met doffe stem :

— Laat mij met mijn ongelukkige gezellen spreken. Vervolgens zal ik u mijn antwoord geven.

— Goed !...

De vier negers brachten Ann bij de twee gevangenen, die nat van het zweet waren.

— Vader ! Bill ! Wij zijn verloren ! riep Ann.

En met enkele woorden vertelde zij hen dat Silver de god met de honderd wonden was, dat zijn gelaat geschonden was en dat hij over de stad en de stam heerste. Ze sprak hen ook over het voorstel dat hij haar gedaan had.

— Ik sterf liever dan de echtgenote van dat afschuwelijk monster te worden, besloot zij.

— Die gemene bandiet ! gromde sir John.

Bill zei vlug :

— Wat er vooral dient gedaan te worden, is tijd winnen. Wie weet, misschien komt een onverwachte hulp toch nog opdagen. Geef dus nog geen antwoord aan die ellendeling. Vraag om een paar dagen na te denken.

— Ja, de raad van Bill is goed, murmelde de vader.

— Maar hij zal jullie aan dit afschuwelijke rad gebonden laten, klaagde Ann.

— De lichamelijke pijnen die wij zullen doorstaan, kunnen ons misschien het leven redden.

— Ja, misschien wel, murmelde het meisje.

Ann kwam terug bij Silver en zei :

— Ik wil een paar dagen nadenken over het voorstel dat u mij gedaan heeft.

— Ik geef jou die enkele dagen om na te denken, gromde Silver. Natuurlijk wil jij proberen tijd te winnen. Maar je moet op geen enkele hulp rekenen. Ik ga bevel aan mijn krijgers geven elke vreemdeling te doden die de bergketen zou benaderen welke om deze stad heen ligt. Wat jou betreft, ik zal jou laten opsluiten en bewaken.

De vier negers namen de ongelukkige Ann mee...

VII

OP ZOEK NAAR SIR JOHN

Onze helden, de ontdekkingsreizigers Richard Dassonville en Jean Lenssens, zaten in de kamer die zij besproken hadden in het enig hotel van Roevenzori, in Oeganda.

— Wel, zei Richard, ik stel voor vanavond naar het oosten te vertrekken. Wij zullen te Zanzibar de boot nemen om terug naar Europa te reizen.

— Akkoord, zei Jean. Het is nu twee jaar geleden dat wij het geboorteland niet meer gezien hebben. Ik zal het wel fijn vinden wat uit te rusten.

Op dat ogenblik kwam de enorme Zamba, hun trouwe neger, binnen. Hij zei :

— Massa... Een blanke vrouw wil de meester spreken.

— Een blanke vrouw ?... Wie mag zij zijn en wat wil zij ? grommelde Jan.

— Laat die dame binnen, Zamba.

Enkele ogenblikken later kwam een reeds bejaarde dame de kamer binnen. Ze zei :

— Men heeft mij gezegd dat ik de heren Dassonville en Lenssens in dit hotel zou aantreffen.

— Ik ben Dassonville, antwoordde Richard. Ziehier mijn gezel, Jan Lenssens. Met wat kunnen wij u van dienst zijn, Mistress ? Maar gaat u toch zitten.

De bezoekster ging zitten en zei :

— Ik ben Mary Marlow, de vrouw van sir John. En het is nu vier maanden dat mijn man, mijn dochter Ann, Bill Rallew, de helper van mijn echtgenoot en dokter Bruce Silver vertrokken zijn naar het noorden, op zoek naar de overblijfsels van de natie der Amongoras. Mijn man achtte dat hij niet langer dan drie maanden afwezig zou zijn. Hij had sinds lang moeten terug zijn. Ik leef in een dodelijke ongerustheid. Ik heb als het voorgevoel dat hem een ongeluk overkomen is, evenals aan onze dochter Ann en hun gezellen.

— Ik hoorde spreken over de zending van sir John, zei Richard. En u zegt dat ze sinds een maand hadden moeten terug zijn ?

— Yes, Sir. Men heeft mij gezegd dat u de streek goed kent, waar mijn man opzoekingen wilde doen. Ik ben gekomen om u te vragen op zoek te gaan naar sir John. Ik zal betalen wat nodig is.

Richard antwoordde :

— Voor wat onze kennis van die streek betreft, moet ik u zeggen dat wij nooit verder gegaan zijn dan de noordelijke oever van het Edouard Meer. Nochtans zullen wij op zoek gaan naar uw man, uw dochter en hun gezellen.

— O, dank ! riep Mistress Marlow vol vreugde. Ik herhaal het, ik zal betalen wat moet.

Richard stond recht en sprak :

— Jarenlang hebben wij Afrika in alle richtingen doortrokken alleen maar uit een soort hartstocht, zou ik durven zeggen. Indien wij ons nu deden betalen, zouden wij er een beroep van maken. Daarbij, Mistress, ik ben zelf rijk genoeg. Ik dank u dus.

— Wat ben ik u erkentelijk, murmelde Mistress Marlow. Mag ik u vragen wanneer u vertrekt.

— Vandaag nog, Mistress.

— Dank, duizendmaal. Nu ben ik gerust. Alleen u, Mister Dassonville, en uw gezel zijn in staat mijn man terug te vinden. Ik zal met vertrouwen uw terugkomst afwachten. Ik zal in dit hotel logeren.

Mistress Marlow ging heen. Onze helden maakten zich onmiddellijk klaar. Lenssens grinnikte :

— Koesterden wij het inzicht niet wat rust te nemen ?

— Inderdaad, glimlachte Dassonville. Maar voor ons betekent rusten zich dood vervelen. Ik verkies nog een wandeling in de wildernis.

Een uur later begaven onze twee helden zich op weg in gezelschap van hun trouwe en indrukwekkende Zamba.

— Het zal niet gemakkelijk zijn de sporen van de zending van Sir John terug te vinden, merkte Lenssens op.

— Inderdaad, gaf Richard toe. Doch rekenen wij op ons gewoon geluk.

Tegen de avond bereikten ze een negerdorp en daar ontdekten ze, helemaal per toeval, het spoor dat hen naar de stad der Amongoras ging leiden en hen meteen in een geweldig avontuur ging betrekken. Terwijl Zamba hun veldflessen vulde aan de bron van het dorp, keek Richard om zich heen en plots zag hij een klein negertje voor een hut zitten. Het kind speelde met een boek.

— Zo, kijk eens wat die kleine in de handen houdt, zei hij tot Jean.

Ze naderden het kind en Richard nam het boek. Hij sloeg het open en slaakte een kreet. Op de eerste bladzijde was met

inkt geschreven : « Aan Miss Ann Marlow, met mijn eerbiedige genegenheid, Bill Rallew ».

Op dat ogenblik kwam de vader van het kind uit de hut. Richard vroeg hem :

— Waar heb jij dat boek vandaan gehaald ?

De man scheen verlegen en antwoordde :

— Ik... Ik het gevonden hebben, Massa...

Dassonville keek hem strak aan en zei, met dreigende stem:

— Jij liegt ! Luister goed, vier blanken, drie mannen en een vrouw, zijn verdwenen toen ze naar het noorden trokken. Dit boek behoort tot die blanke vrouw. Indien jij weigert de vaarheid te zeggen, houd ik je aan en ga jij de gevangenis in.

De neger was bang en riep :

— Ik u de waarheid zeggen. Ik drager zijn. Andere dragers gevlucht. Zij bang. Een was gedood met een pijl. Ik ook gevlucht.

— Ik begrijp, gromde Jean, jullie hebben de zeilen bijgezet en diegenen in de steek gelaten, die jullie betaalden om hen te dienen. Niet alleen hebben jullie laf de vlucht genomen, maar jullie hebben ook de goederen gestolen.

— Waar hebben jullie de blanken in de steek gelaten ? wilde Richard weten. Opgepast, lieg niet want ik zou jou later wel weten terug te vinden.

De neger zei vlug :

— Ik niet willen liegen. Wij naar het noorden van het meer met het gele water gegaan. U er niet heengaan. De god met de honderd wonden zal u doden.

— Hein ? Het meer met het gele water ? Maar dat is het Edouard Meer, bralde Jean Lenssens. Doch wie is die god met de honderd wonden ?

— Hij de god, herhaalde de neger maar steeds. Hij diegenen doden die zijn gebied naderen.

Onze helden trokken de schouders op. Dassonville zei nog :

— Wij gaan naar ginds. Wee jou indien jij ons wat voorgelogen hebt.

Onze helden en hun trouwe Zamba vervolgden hun weg...

VIII

IN DE AFGROND

Onze vrienden hadden langer dan een week nodig om de plaats te bereiken, waar de zending van sir John gekampeerd had en waar de dragers gevlucht waren met de bagages.

Ze vonden de ligging van het kamp terug.

— Hier werd inderdaad gekampeerd, zei Richard.

— Na de vlucht der dragers, zijn ze zeker verder naar het noorden getrokken.

— Waarschijnlijk. In dat geval zijn ze door het oerwoud gegaan.

— Het is nog geen middag, vervolgen wij onze weg.

Onze twee helden en Zamba stapten naar het woud. De brave neger stapte voorop. Hij bleef staan en zei :

— Hier onlangs iemand doorgetrokken.

— Zamba zegt de waarheid. Volgen wij dit spoor.

Ze drongen in het oerwoud op het smal pad, tussen de slingerplanten. Plots riep Jean :

— Kijk, de grond is hier vochtig en daar ziet men zeer duidelijk de sporen van de hak van een vrouwenlaars.

— Wij mogen ervan verzekerd zijn dat Ann, haar vader en hun twee gezellen langs hier gekomen zijn. Gaan wij steeds verder.

Na verscheidene uren van een vermoeiende tocht, bereikten onze helden eindelijk de zoom van het oerwoud. Ze stonden voor een plein, met in de verte een bergketen.

— Ze hebben hier gekampeerd, zei Zamba die het as van een kampvuur ontdekt had.

— Zamba spreekt de waarheid. Wij zijn op het goede spoor. Waarschijnlijk is de zending in de richting van die bergen gegaan.

— Ja, zei Lenssens, maar dan zullen zij een grote omweg hebben moeten maken, want deze vlakte is versperd door een afgrond.

Dan keek hij naar een rots die op enkele afstand van daar uit het hoge gras opstak.

— Zo, ik ga op die rots klimmen en de omgeving afkijken.

Jean verwijderde zich naar de rots, maar plots slaakte hij een kreet. Hij was in de grond verdwenen.

Richard en Zamba kwamen toegelopen. Op de plaats waar Jean enkele minuten tevoren stond, zagen ze nu de ronde opening van een soort schoorsteen.

— Jean ! riep Richard ongerust.

De verre stem van Lenssens bereikte hem :

— Alles is in orde ! Het is een ware glijbaan. Ik zit hier in een grote spelonk, waar een rivier door stroomt. Laat jullie maar glijden. Dit loont de moeite om onderzocht te worden, meen ik !

— Wij komen !

Richard eerst en Zamba vervolgens, lieten zich in het gat glijden. De helling was glad als geboend. Ze vertrokken met een mooie snelheid en belandden op hun achterste in een grote onderaardse spelonk. Jean Lenssens had zijn lamp aangestoken. Hij zei :

— Alle duivels, ik heb een andere ontdekking gedaan. Er zijn voetsporen bij de rivier. Hij die hier geweest is, had laarzen aan de voeten en was dus een blanke. Hij schijnt de rivier stroomopwaarts gevolgd te zijn.

— Wel, doen wij evenzo, stelde Richard voor.

De rivier drong in een soort reusachtige onderaardse gang. Ze stapten twee uren lang.

— Zo, dit mag men nu geen aangename gezellen noemen, grinnikte Jean Lenssens plots, terwijl hij de lichtstraal van zijn lamp op enkele geraamten richtte, die door mekaar op de grond lagen.

Richard onderzocht de schedels.

— Dit zijn overblijfsels van negers. Maar zie jij nog steeds die voetsporen ?

— Ja, de onbekende kwam hier langs. Gaan wij verder.

Ze vervolgden hun weg. Weldra riep Zamba :

— Ginds, het daglicht !

— Zamba spreekt de waarheid... Ginds is de openlucht.

Ze bereikten weldra de uitgang van de grot en bleven verbluft staan. Daar, voor hen, zagen ze, in de verte, tal van grote ronde hutten uit steen opgetrokken.

— Bij de duivel, welke stad is dat ? grommelde Richard.

Plots keerde Zamba zich met een ruk om en wierp zijn mes. Er weerklonk een snijdende gil. Een neger die gewapend was met een werpspies, richtte zich van achter een struik op en sloeg tegen de grond. Richard en Lenssens liepen naar de zwarte. Ze hielden hun wapens klaar. Ze duwden de struiken op zij, maar waarschijnlijk was de neger alleen.

— Hij een werpspies in de rug van Massa willen ploffen, gromde Zamba, die zijn mes uit de borst van de neger rukte.

— Keren wij terug naar de spelonk, stelde Richard voor. Wachten wij daar de nacht af. Weldra wordt het donker.

— Ja, zei Zamba, en dan ik naar de stad sluipen...

IX

DE DOOD VAN DE GOD

Het was sinds lang nacht geworden. Richard en Jean keken angstig naar de stad, ginds in de verte. Sinds een uur was Zamba, hun trouwe dienaar, sluipend naar de vreemde stad vertrokken.

— Zou Zamba in een valstrik terechtgekomen zijn ? vroeg Richard zich af.

— Ik denk het niet, antwoordde Jean. Wij zouden het gerucht van een gevecht gehoord hebben. Zamba laat zich niet doodgewoon als een kind ontvoeren.

— Neen, gromde Richard, maar die schurken kunnen hem met een pijl of met een werpspies gewond hebben. Mijn God, wat ben ik ongerust. Als Zamba binnen een half uur niet terug is, zullen wij wel verplicht zijn te gaan kijken wat er van hem geworden is.

— Daar is hij !

Richard slaakte een zucht van verlichting. Een gedaante richtte zich op enkele meters van hen op. Het was Zamba. Hij naderde vlug.

— Wel, Zamba ? vroeg Dassonville.

— Ik in de stad geweest. Ik schildwacht gewurgd. Zamba twee blanken gezien slapen, maar gebonden aan het rad van watermolen. Drie krijgers bewaken die gevangenen.

— Twee blanken ? Behoorden zij soms tot de zending van Sir John ? vroeg Jean zich af.

— En wat is er in dit geval geworden van de derde man en van het jonge meisje ? grommelde Richard. Zamba, kunnen wij die gevangenen verlossen ?

— Ja, antwoordde de trouwe neger. Watermolen bevindt zich in groot gat. Wij op schildwachten springen en ze doden. Dan wij de gevangenen bevrijden en vluchten, als wij geen geluid maken.

— Zeer goed, gromde Jean.

— U mij volgen, Massa.

Onze drie helden begaven zich op weg, even stil als schaduwen. Ze stapten voorbij het lichaam van de schildwacht die Zamba met zijn enorme handen gewurgd had. Ze vervolgden hun weg en drongen in de geheimzinnige stad, waarvan de grote stenen hutten opgebouwd waren geworden aan weerskanten van waarachtige straten.

Zamba bracht hen naar een soort platform en strekte de arm uit naar de diepte. Onze helden bogen. Op vier à vijf meter onder hen, zagen ze het rad van de watermolen en de twee gevangenen die op de grond lagen. Stevige touwen hielden hen met de handen aan het rad gebonden. Een trap verleende toegang tot de molen. Aan de voet van die trap stonden drie negers tegen de muur geleund.

— Vooruit, fluisterde Richard.

Onze helden naderden de rand van de diepte en op een teken van Dassonville sprongen ze te zamen naar beneden. Ze vielen elk op de schouders van een der negers. Het was gauw afgelopen. Richard had zijn revolver bij de loop gegrepen en sloeg de kolf op de schedel van zijn tegenstander, die roer-

loos bleef liggen. Wat Jean betrof, deze hield een hand op de mond van de neger, met dewelke hij op de grond gerold was. Hij hief de vuist op en gaf de zwarte een geweldige slag op de slaap. Zamba zat geknield op de borst van de derde neger en neep woest zijn keel dicht. Wanneer de drie schildwachten buiten gevecht gesteld waren, richtten onze helden zich op. De gevangenen waren wakker geworden. Een onder hen gromde :

— Hein ?

— Stilte, fluisterde Dassonville.

Onze vrienden bevrijdden de twee mannen en Jean murmelde :

— Vlug ! Volgt ons !

— Mijn dochter, zei de oudste der twee mannen.

— Straks, antwoordde Richard.

Ze gelukten erin ongezien de stad te verlaten. Wanneer ze weer in de spelonk zaten, zei Dassonville :

— Hier kunnen wij spreken. Wie is u ?

— Ik ben sir Marlow en ziehier mijn helper, Rallew.

— Wij waren op zoek naar u, antwoordde Dassonville. Uw echtgenote wacht, te Roevenzori. U zegt dat uw dochter gevangen is ? Wij zullen haar bevrijden. Maar wat is er geworden van dokter Silver ? Is hij dood ?

— Die ellendeling leeft. Hij is het die de god met de honderd wonden genoemd wordt.

— O, zei Dassonville. Vertel ons eens wat er gebeurd is.

Dan vertelde sir John hoe Silver met de leeuw de afgrond ingevallen was en in welke omstandigheden Ann hem teruggezien had, met geschonden gelaat en heersende als « de god met de honderd wonden » over die stam van achterlijke negers.

— De bandiet wil dat mijn dochter met hem trouwt. Indien zij weigert, moesten Bill en ik sterven aan het rad van de watermolen. Mijn dochter weigerde natuurlijk. Maar ik heb haar gezegd aan de bandiet te doen geloven dat ze enkele dagen wilde nadenken. Wij hoopten zo dat een onverwachte hulp zou opdagen. En die hulp heeft u ons gebracht. Weest

bedankt, mijn vrienden. Maar mogen wij weten wie u is ?...

— Ik ben Dassonville en ziehier mijn gezel, Lenssens. Deze zwarte is onze trouwe Zamba. Maar kijken wij nu eens hoe wij uw dochter uit de klauwen van die vervloekte Silver kunnen redden. Weet u waar wij haar kunnen vinden ?

— Neen, ongelukkig niet.

— Bij de duivel, wij kunnen die hutten niet de ene na de andere afzoeken. Daarbij, luistert.

Er verhief zich rumoer in de stad.

— Men heeft uw ontvluchting ontdekt, zei Richard.

— Wat gedaan, mijn God ! klaagde Sir John. Ik wil hier niet weggaan zonder mijn dochter. Ik zal met haar gaan sterven !

— En ik laat mij doden, zo het nodig is, om Ann te redden, verzekerde Bill Rallew.

— Een prachtig idee, zei Richard spottend. Zich laten doden is niet heel moeilijk. Doch, wat er wel moet gedaan worden, is blijven leven om Miss Ann te redden... Laat eens kijken.

Onze held dacht vlug na en dan zei Dassonville :

— De schurken die in die negerstad wonen, zijn nu allen te been. Ze openlijk aanvallen zou waanzinnig zijn. Ik heb echter een plan. Wij gaan de stad binnengaan. Silver heerst over die bijgelovige stam omdat hij een middel gevonden heeft, door zijn geneeskundige wetenschap, om zich voor een god te laten doorgaan. Wel, ik wil me machtiger tonen dan die vervloekte god met de honderd wonden. Ik ga hem in slaap doen in aanwezigheid van de negers en hun koning.

— Hein ? vroeg Jean. En hoe breng jij dat voor mekaar ?

Dassonville haalde een kleine ampul uit zijn verbandkistje. Hij sprak :

— Ziehier een ampul met chloroform. Ik zal die in mijn hand houden, in mijn zakdoek. Op een gegeven ogenblik zal ik die ampul met een drukking van mijn vingers verbrijzelen en zal ik de zakdoek op de facie van de god drukken. Hij zal dadelijk in slaap vallen. Zo zal ik aan die negers getoond hebben dat ik machtiger ben dan hun god. Ik hoop dat zij mij

zullen gehoorzamen en dat ze Ann de vrijheid zullen terugschenken. Zo de zaken mis lopen, dan hebben wij het nodige om de strijd aan te binden. Wij hebben niet alleen onze mitrailleurs, maar ook een goede voorraad handgranaten. Die zwarten hebben zeker nooit een granaat horen ontploffen. Kom, ik geloof dat mijn plan goed is en dat wij zullen lukken.

— En wij zullen hard toeslaan indien er gevochten wordt, grommelde Jean.

— Gaan wij ! sakkerde Bill Rallew.

— Ja, maar bega geen domheden, grinnikte Dassonville. Handel alleen maar op mijn bevelen ; dat is nodig voor het goed lukken van onze onderneming.

Onze helden en hun gezellen begaven zich op weg. De eerste klaarte van de dageraad verscheen aan de hemel en enkele minuten later was het helemaal dag. Ze bereikten de stad. De zwarten bekeken hen eerst als uilskuikens, maar begonnen dan te kelen wanneer ze hun twee gevangenen onder die groep blanken herkenden. Daar ze te dichtbij naderden, riep Richard :

— De koning ! Ik wil de koning zien en ook de god met de honderd wonden.

De krijgers omringden de groep en brachten onze helden naar de grote hut, voor dewelke Silver en de negerkoning stonden. De geneesheer schrok wanneer hij sir John en Bill zag in gezelschap van onze twee helden die hij niet kende.

— Bandiet ! riep Rallew.

Maar Dassonville wenkte hem voorzichtig te zijn. Dan richtte hij zich tot de negerkoning :

— Koning, mijn kameraden en ik hebben deze nacht jouw twee gevangenen bevrijd. Wij komen jou nu vragen de vrijheid terug te schenken aan het jonge blanke meisje dat jij gevangen houdt.

— Ik geef hier bevelen ! gromde Silver. Ik ben de god met de honderd wonden.

— Waarlijk ? grinnikte Dassonville. Die man is een bedrieger, Koning !

— Neen, want hij heeft het verterend vuur uit de buik van mijn dochter Miamba verjaagd.

— Wij noemen onze tovenaars geneesheren en deze man is er een. Bij de blanken kunnen al de geneesheren doen wat deze bedrieger gedaan heeft. Indien hij een god is, zou hij onoverwinnelijk zijn. En ik ga hem overwwinnen, zonder wapens. Het zal voldoende zijn dat ik zijn gelaat aanraak, opdat hij niet meer in staat is te verroeren.

— Doodt ze ! huilde Silver, die wel vermoedde dat Dassonville een plan had.

— Kijkt allen ! riep Richard.

Hij drukte met de vingers op de ampul die hij verbrijzelde en zijn zakdoek werd met chloroform bevochtigd. Hij sprong op Silver. De schurk wilde achteruitdeinzen, maar reeds hield onze held hem stevig vast en drukte hem de zakdoek op mond en neus. Silver verzette zich, maar gelukte er niet in zich uit de stevige klauw van Richard te bevrijden. Hij was weldra verplicht te ademen en zijn weerstand verzwakte. Weldra viel hij bedwelmd op de grond neer.

De negers en de koning hadden verbluft toegekeken, maar dan gebeurde er iets verschrikkelijks, waaraan onze helden niet gedacht hadden. De koning, die in het geheim jaloers was omdat hij zijn macht met de god met de honderd wonden had moeten delen, huilde :

— Hij is geen god, vermits een blanke hem zo gemakkelijk kan overwinnen ! Hij is een bedrieger ! Dat men hem doodt.

Twintig krijgers stormden vooruit, met opgeheven lansen. Bill Rallew wilde tussenbeide komen, maar Richard weerhield hem ruw :

— Wil u ons dan doen slachten ?

Dan hoorden onze helden een afschuwelijke gil en woonden zij een weerzinwekkende scène bij. Tientallen lansen drongen in het lichaam van Silver, dat weldra nog slechts een bloedende massa was.

De koning keerde zich naar onze helden en zei, met dreigende stem :

— Het blanke meisje zal Koningin der Amangoras worden en jullie ook gaat sterven.

— Jij valse koning ! donderde Jean terwijl hij zijn mitrailleur ophief.

Maar Richard gromde :

— Domme koning, kijk ginds !

Aan de andere kant van de plaats voor de hut, kwamen tientallen krijgers aan, geleid door de tovenaar van de stam. Allen keken toe en wachtten. De tovenaar en zijn mannen bleven staan. De schurk riep :

— Wij willen geen koning meer die de bondgenoot wordt der blanken ! Jij gaat sterven en mij jouw troon afstaan, jij koning die de stam verraden hebt !

De koning schrok en begon te beven. De tovenaar had het vertrouwen van het grootste aantal der krijgers van de stam kunnen winnen. Het gevecht zou verschrikkelijk zijn en de krijgers die de koning trouw gebleven waren, zouden het onderspit moeten delven.

Dassonville zei tot hem :

— Nu moet jij kiezen. Geef het blanke meisje de vrijheid terug en laat ons heengaan. Op die voorwaarde zullen mijn vrienden en ikzelf jouw bondgenoten worden en zullen wij de tovenaar en zijn mannen overwinnen.

— Ik neem aan, zei de koning.

— Zweer dat je eerlijk tegenover ons zult zijn na onze overwinning.

— Ik zweer het op mijn dochter Miamba.

— Goed... Jean, houd de handgranaten klaar.

De krijgers die de koning trouw gebleven waren, stonden voor hun vorst en beschermden hem met hun borsten. In het andere kamp, maakte men zich klaar om ten aanval over te gaan. Reeds werden de werpspiesen opgeheven, wanneer Richard en Jean elk een handgranaat grepen, de veiligheidsspil wegrukten en de granaten middenin de rangen van de vijand wierpen. Twee droge knallen weerklonken, gevolgd door een verblufte stilte. De tovenaar en twintig krijgers lagen dood op de grond. Dan brak een afschuwelijk gehuil in de neger-

stad los. Twee andere handgranaten zaaiden dood en vernieling in de rangen van de aanvallers. En dan werd het een wanordelijk vluchten van de handlangers van de tovenaar.

Ze werden achtervolgd door de trouw gebleven krijgers.

Het gevecht duurde slechts enkele minuten en de mannen van de koning zegevierden gemakkelijk. Wanneer de strijd ten einde was, riep de koning een bevel. Twee krijgers gingen Ann halen, die terug aan haar vader en haar verloofde geschonken werd.

Men kan de vreugde van het meisje begrijpen, wanneer ze vernam dat ze vrij konden heengaan. De koning zwoer trouw en vriendschap aan onze helden en sir John kreeg de toelating om terug te komen, ten einde opzoekingen in de stad te doen.

Onze helden en hun gezellen keerden terug naar Roevenzori, waar Mistress Marlow angstig wachtte...

KAPITEIN RICARDO.

* * *

Lees volgende week in Nr 549 van Serie Excelsior, een avontuur van Victor Vincent:

DE VERLOREN VALLEI

Een daverend avontuur met onze vier onverschrokken helden op een eiland in de Stille Zuidzee. Een verhaal dat u boeien zal, beste vrienden lezers! Weer een verhaal van uw uitverkoren schrijver: KAPITEIN RICARDO!

Wij achten het nodig onze lezers er van te verwittigen dat de « Ricardo-schilden » steeds recht geven op reeds verschenen verhalen « Ricardo » of « Victor Vincent », te beginnen van het nummer 365 tot 450 voor de beide reeksen. TWINTIG schilden geven recht op één boekje. Vergeet echter niet een postzegel van 3 F bij uw bestelling te voegen.

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

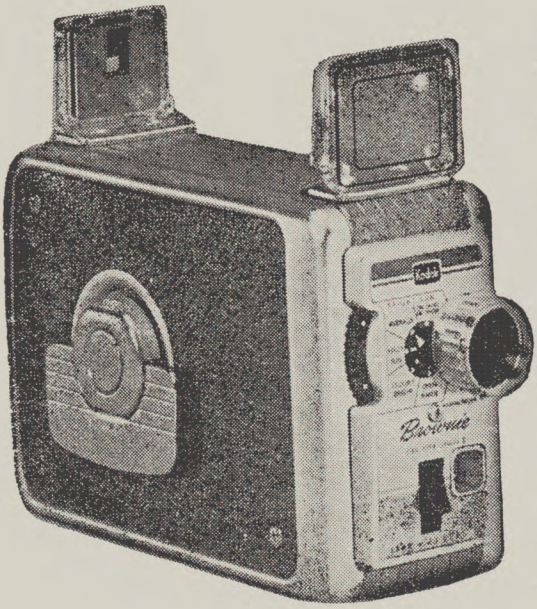

Zelf filmen is nu niet duur meer!

Maak uw dromen tot werkelijkheid dank zij de

KODAK BROWNIE MOVIE f/2,3 CAMERA

slechts 1.990 Fr. !

Zelf filmen is thans zo gemakkelijk, zo aangenaam en zo goedkoop geworden, dat het werkelijk zonde zou zijn nog langer te wachten om er zelf mee te beginnen. De KODAK BROWNE MOVIE camera is als geknipt voor uw familiefilms. U gebruikt de uiterst zuinige 8 mm film. Het extra-lichtsterk Ektanon f/2,3- objektief laat toe om, zonder de geringste scherpstelling, haarscherpe en heldere beelden te verkrijgen, van enkele tientallen centimeter af tot oneindig. Een eenvoudig verstellen van de belichtingsdraaischijf – in functie van het heersend licht — volstaat om het juiste diafragma op zijn plaats te brengen. Wind de veermotor op, bekijk uw onderwerp doorheen de zoeker en druk op de belichtingsknop... Moeilijker is het niet ! Van de eerste film af bereikt U schitterende resultaten ! Het toestel wordt gemakkelijk geladen. Het kan ook gebruikt worden met verwisselbare groothoek- en teleobjektieven.